

אם בישראל

דברי חיזוק לאישה היהודייה

כוח הנתנה בחיי הבית

לכל השקעה יש תוצאות

"וד' פקד את שרה" – "בעל פקדונות אני"
נאמן הוא בעל הפיקדון. מי שמפקיד אצלו זכויות, יקבל את הכל בחזרה! שרה הפקידה נפשות, שנאמר: "ואת הנפש אשר עשו בחרן", והשי"ת החזיר לה נפשות, ונתן לה בן.

כשהאדם מפנים את העובדה הזאת, ויודע שהקב"ה יחזיר לו בכפלי כפליים על כל מה שעשה, עבודת ד' שלו נעשית קלה יותר. וכמו כל עובד מפעל שכאשר הוא בטוח בבעל הבית שלו, וסומך עליו שלא יאחר את תשלום משכורתו, ועוד יוסיף לו 'בונוס' על כל ההשקעות שהשקיע בעבודתו, ברור שכל עבודתו של פועל זה נעשית קלה וזורמת יותר.

"בעל פקדונות אני", הבה ונזכור את מה שאמר השי"ת על עצמו, ונדע שככל שנשקיע יותר, ונפקיד יותר זכויות בחשבון השמימי שלנו, כך יגדל שכרנו יותר ויותר. (הרב יצחק זילברשטיין / ברכי נפשי)

עבודת הבית - עבודת חסד ונתנה

פעם נתן האדמו"ר מגור, בעל ה"שפת אמת" את מעילו לנכדתו, כדי שתחזק כפתור שהתרופף. כשהשיבה לו את המעיל שאל אותה: מה עשית במעיל? השיבה לו נכדתו: חיזקתי את הכפתור כפי שנדרש ממני.

נענע ה"שפת אמת" בראשו וענה: צריכה את להיות בעלת בית טובה. **כאשר בעלת בית טובה מקבלת מעיל לחזק כפתור, היא בודקת את יתר הכפתורים אם חזקים הם, בודקת אם נפתחו התפרים ואם המתלה שבמעיל די חזק...**

כך לימד ה"שפת אמת" את נכדתו שיעור במידת החסד.

(מובא באלבום "אוהבים ומכבדים" / בהוצאת "אנחנו וצאצאינו", תשע"ב)

המשפט שצריך להיות שגור על לשונה של אישה הוא: **"בדיוק את זה רציתי!"**

מספרים על הרבנית וולף ע"ה, אימו של הרב וולף זצ"ל, שעמדה במטבח עוסקה בהכנות לפסח, כשלידה מתרוצצים ילדיה. לפתע נכנס בעלה, הרב פנחס וולף זצ"ל, ושאל אותה אם היא יכולה לגשת עימו אל בית הדואר. כהרף עין הורידה הרבנית את סינר עבודתה, ניגבה את ידיה ואמרה: **"בדיוק זה מה שרציתי עכשיו!"** והתלוותה אליו בשמחה, למלא את רצונו, כאילו היה זה אכן "בדיוק מה שהיה חסר לה" ברגע זה...

טבעו של אדם להתקומם תמיד ולומר: למה דווקא אני? אני כבר עשיתי. אני לא רוצה! אני לא יכול!

אבל אישה צריכה תמיד להעלות במחשבתה כתגובה ראשונה: למה לא? **אני כן יכולה!** אני כן מסכימה! עליה להשתדל להיות **טיפוס חיובי, בן אדם של "כן"**

(פתחה בחכמה / מפניני חכמתה של המורה מרים שוב ע"ה. עמ' 65)

נתנה וחסד לילדים

הרבנית פינקוס ע"ה, על אף עיסוקיה המרובים כמנהלת, הייתה מבשלת מדי יום ביומו אוכל טרי, ולא הסתפקה בלחמניה עם ממרח ו"קפואים" למיניהם. כל ארוחת צהריים הייתה מושקעת, ותשומת לב מיוחדת הוקדשה להכנתה. הרבנית ע"ה לא התעצלה, או חסה על זמנה היקר מפז... היא לא הכירה מושגים שכאלה... היא השקיעה המון בביתה, במבצרה, בטובת ילדיה, והשתדלה תמיד להכין עבורם מאכלים שערבים לחיכם.

כאשר הגיעו ילדי פינקוס וסיפרו על עוגה טעימה שאכלו אצל השכנים - מיהרה האם לבקש את המרשם ולאפות עוגה דומה למענם. הרבנית לא חששה פן יגדלו לדיה כילדי שמנת מפונקים... להיפך, היא סברה כי רק כאשר חשים הילדים באהבת הוריהם - יכולים הם לגדול ולצמוח תוך מיצוי כוחותיהם.

מנגד, אל ילדי משפחת פינקוס הופנו דרישות אשר לא כל ילד רגיל לעמוד בהם, כגון שותפות במעשי החסד הנאצלים אשר יצאו מהבית הגדול הזה. ועל אף כל זאת - הילדים קיבלו זאת בשמחה.

כאן עבר הקו הברור אשר הפריד בין אהבה - לפינוק. אהבה - הייתה בבית משפחת פינקוס בשפע, אולם פינוק לא ניתן היה למצוא בו. הילדים ידעו כי יש דרישות, ויש חובות, ואין פשרות. אולם האהבה אשר הוענקה להם מלוא חופניים - גרמה להם לעמוד בכל המטלות בשמחה וברצון, תוך שהם חשים כי זכות היא אשר נפלה בחלקם.

(נפש חיה / מתוך פרקי הביוגרפיה על הרבנית פינקוס ע"ה)

הנתנה לילדים כיסוד לעלייתם הרוחנית

האם מקרינה את השפעתה על לב הילד. הוא קולט עד כמה הוא חשוב בעיניה, האמנם היא שמחה בהצלחתו בתורה, והוא חושש מהבעת צערה על כשלונותיו.

למערכת עדינה זו של קשרי לב, יש גם **ביטוי מעשי** רב. האם מלווה את בנה **בסיוע תמידי** - בלבוש, במזון, בדאגה למצבו הנפשי - דרך כל אלו ביכולתה **לרומם את רצונותיו**.

בצאתו לבית תלמודו מצויד בחום אהבתה ושאיופותיה, המתבטאים **בסיפוק צרכיו**. בשוכו אליה מכובד ורצוי. והדבר ניכר בתשומת לב, בהתייחסות לבקשותיו, ובמצאו אוזן קשובה לאשר עבר עליו. על ידי כל אלו נקשר הבן אל רצון האם האומר לו: **גדל!**

כשהבן הולך לתקופת לימודים בישיבה, הוא לוקח עימו את **טרחתה של האם** בהכנת לבושו, את **מעשי ידיה** במטעמים אשר אהב, דרכם הוא שומע את קולה האומר לו: **גדל!**

(הרב שלנר / אוהל יעקב ולאח, נספח: סוגלת האם בהנחלת התורה)

נתנה לרבים - זכות לבנים ת"ח

"הרגיל בנר הווין ליה בנים תלמידי חכמים"
(שבת כג, ע"א)

יש ג' מצוות הנעשות על ידי הדלקת הנר, ומסגולתן שהמהדר בהן שיהיה נר יפה, יזכה על ידן לבנים צדיקים ותלמידי חכמים, והמצוות הן: נר שבת, נר חנוכה ונרות בית המקדש - בית הכנסת.

אמנם יש עוד מצווה חשובה הנעשית על ידי תיקון נרות, ועל ידה יכול האדם לזכות האדם לבנים טובים וחשובים, והוא מה שאמרו חז"ל: "מפני מה זכה שאול למלכות? מפני שהיה זקנו מדליק לרבים במבואות האפליון", היינו במקומות האפלים ברשות הרבים, מי שמתקן שם אורות להאיר עיני האנשים בחשיכה זכותו גדולה מאוד, **וזוכה לבנים שיאירו עיני הרבים במעשיהם הטובים**.

גם בזמננו אפשר לקיים מצווה חשובה זו, ובמיוחד בחדרי מדרגות, או במחסנים ומקלטים בבניינים המשותפים, שקורה הרבה שנורות החשמל שרופות, ואימה חשכה גדולה נופלת על מי שמזדמן לשם. אשרי מי ששם ליבו באופן אישי, ואינו מחכה לוועד הבית, אלא הוא בעצמו טורח להאיר מקומות הללו.

וכאשר מתעסקים במצוות אלו של הדלקת נרות ותיקון נרות, רצוי מאוד **לבקש ולהתפלל** באותו זמן, ויזכה לבנים תלמידי חכמים ומאירי ישראל.

(הרב פינקוס / תפארת שמשון - במדבר)